

Bodosi György

Párduc a maga bőrében

(Berzsenyi Széphalomra készült levele)

Jobbágyim deresre soha nem húzattam,
több újságra őket mégis rákapattam.
Ezeket mind meg is mutogatnám Kendnek,
ha tájunkra ér majd. De hát csak izenget.
Hanem: ha eddig nem jöve, ne induljon.
Nincs forspont, mely a Sáron át ideússzon.
Várjon télre, az majd készít nekünk utat.
Ha szánba fogathat, ide eljuthat majd.

Addig is írja meg ismét: mi az újság.
Hol lelt Hármoniát. Miben sok a Túlság.
Mit itt postám elküld, tetszik-é a versem?
Mondja ki, mit érez iránta. De nyersen!
Kendőzetlenül. Mert vásznat fehérnépen
szeretek csak látni, azok hordják szépen.
Férfiúhoz inkább vadság, meztelenség,
rút igazság illik. Hozzám is így tessék!

Kend a versét itt-ott túl-jóra csinálja.
Művé hidegszenek, ennek ez az ára.
Ám a „Tűzbe felét vető” epigramma
tökéletes, abba nem került be cifra.

Én, mint vad csikóra hámot kényszerítve
fogom bé szavaim és terelem versbe.
Dühödten, izzadva, mert nehéz e munka,
kirúgnak a szavak, ki poéta, tudja.

BODOSI GYÖRGY (eredeti nevén dr. Józsa Tivadar, 1925) orvos, író, költő.

Ha csupán jottányit engednék is, széjjel
futnának sebesen, nem ez az erényem.
Mások beöltöznek kacagányba, prémbe,
párduc vagyok én, de a magam bőrébe'!

Ha addig elhallik szavam, ordításnak
ne vegye azért azt, inkább híradásnak.
Kend Széphalmon lakik, én Somogyban, Niklán.
Fenn tündérvilág van, itt magány vad pusztán.

(1991)

Útszéli szentek

Az út szélén álldogáló szenteket:
Antalt, Flóriánt, Jánost, mindahányat
szeretem. Kristófot is, a bátrát,
ki vállán nehéz kisdedet cipelt.
A legnehezebbet. Merre megyek? –
nem kérdik ők. – Némán intenek
fejükkel, s mintha bölintának
asztán. Ők mindent megbocsátnak.

Főt hajtok vagy kalapot emelek
előttük mindig. Velük, veletek
tudok valamit arról, hogy szeretet
is van a világban. S érzés. Titeket
is biztatlak: az útszélieket
ne kerüljétek el! Antalt, Flóriánt,
Jánost. Kristófot se, a bátor óriást!

(2002)

Szonett

váratlanul elhunyt barátja emlékére,
2016. július 28-án, Pásztor Erzsébet vigasztalására

Hová, Barátom! S ily gyorsan miért?
Tán mert szíven talált a gondolat,
tudván hogy kritikus dőlésszögét
túllépte a Világ? Pár pillanat

s mindennek vége... Hittél, ezért
indultál elé? Mert isteni föladat,
de ember-része, hogy esedezve kérd:
Hóköltesd vissza, Uram, a lovakat!

Az ég ménesét, a Galaxisokat!
- Fényt, fényt - „Mehr Licht!“ Sugarakat
árasz még többet!... Ki mindent megért,

megmosolyog... „Bízzál és másra kérj!”
- Uram, oltalmazd tovább a jászokat
s Kárpátia más, hű magyarjait. Mind!

(Az elhunyt barát, Dunai Árpád [1940–2016] statikus mérnök, a Jászság szülőtte.)